

našati, kakor bi se Vam iz hvaležnosti do g. Golloba slišalo, ker le z njih pomočjo ste Vi sedaj pri Sv. Trojici. Premislite malo nazaj na čase, ko ste še med Vašimi kranjskimi bratci stanovali. Tedaj ko ste še turške žganjke tolkli in kozje mleko pili, ste ja kakor slišati zelo ponižni bili; le sedaj ko ste se med Štajerci najedli, sedaj bi moralo pred Vami vse izginiti, kar Vam ni všeč?! Ali trojiška „trdnjava“ je sezidana na podlagi resnice in pravičnosti in ta podlaga je tako močna, da je vsi kranjski privandraci nikoli ne bodo podrli. In mi bomo delovali dalje po naši poti za blagor Štajercev.

Od svetega Andraža v Slov. goricah. Malokedaj se sliši kaj iz naše župnije. Pomisli, dragi „Štajerc“, da smo še za meglo in ne vemo kedar se vzbudimo iz „črnega“ spanja. Za danes eva ti nekaj novic! Pretečeni teden so pogoreli tukaj župnijski hlevi in je bil grozovit ogenj. Nekatere „gfrajtarce“ iz Marijine stotnije so celo videli nekje v listju hudiča goreti. Lahko mogoče! Ljudje govore, da je nastal ogenj vsled še zaračega pepela, ki se je nahajal v eni kisti v kolarnici. G. župnik pa sumijo „hudobno roko“. Mogoče je prvo in drugo... Torej hlevi so pogoreli, kdo bode stavil nove? Ja, ubogi dobri župljani bodo zidarji novih hlevov, čeravno od njih nimajo koristi. Kdo je prodal lepo živino, ki se je v teku let vzredila v teh hlevih, kdo je bil gospodar, ko je bilo vse polno mrve in drugih reči? Gospod župnik in sedaj, dragi faran, si zopet ti gospodar! Razvaline so tvoje, delaj, neumna stvarca, drugače ne boš zveličan. Sedaj naj vpraša g. župnik, kdo bo plačal. On že ve, kdo da molči; le kadar mu naznani kak revež, ki menda po načelih kat. cerkve; tudi pravico zahtevati drage ceremonije, da mu je umrla žena ali otrok, ga nahralijo častivreden gospod z v srce bodečimi besedami: „Kdo bo plačal?“... Niti stola ne dobiš v župnišču, ako nisi posebni ljubljenec in nehote si človek misli, kdo je tukaj gospodar, faran ali župnik. Da, gospodar je faran in župnik hlapec, zviti hlapec. Ljubi svojega bližnjega, kakor samega sebe in pokopaj mrtev, pa ne samo za par grošev; tako je učil Kristus naše sedanje denarja željne gospode. Ali enkrat bo bisaga polna in mislim, da še pridejo časi, ko ne bo župnik pastir božje črede in obenem tudi govede. Dovolj bo mu mastna plača, čeravno pogrebi ne bodo več tako dragi. Upajmo, propad je gotov, ker si ga žele sami, saj tudi oni ne verujejo več na pekel, drugače bi živeli drugače; in ti ubogi župljan veruj!... Pomisli, dragi „Štajerc“, 13 polovnjakov vina so nabrali naš župnik, samo za sveto daritev določenega. Ah, to bodo blagoslovljene maše pri Andražu, še bolj kakor so bile do sedaj večernice! (namreč pijane)... Po celi župniji se je napovedala rabota, vendar zavedni ljudje pravijo, da „naj tisti i püvle kerl je jünce oda!“ Prav imajo! Dobiček, ki ga doprinašajo hlevi, gre le v farški žep in nekaj tudi dobe pridne pobožne ženske, ki se rede na stroške faranov v župnišču. Saj se vidi, kako lepo žive farške kuharice v penziji. Odkod so

Novi kardinali.

V Rimu zborujoči konzistorij imenoval je ravnokar 17 novih kardinalov. Od teh je 10 Italijanov, 2 Amerikanca, 2 Španca, 4 Francozi ter 7 drugih. Od avstrijskih cerkvenih dostojanstvenikov bila sta dva kardinalom

Erzbischof Dr. Fr. Nagl Erzbischof Bauer, Otmüß
Die neuernannten österr. Kardinäle

imenovana i. s. nadškof dr. Nagl na Dunaju ter nadškof dr. Bauer v Olomucu. Naša slika kaže ta dva nova avstrijska kardinala. Dr. Bauer bil je l. 1863 duhovnikom posvečen in je postal l. 1882 škof v Brnu. Dr. Nagl pa postal je šele pred kratkim dunajski knez in nadškof.

dobile denar, zakaj? ... Še nekaj! Pred kratkim je bila tukajšna gospica za botro tukajšnjem trgovcu. Gospod ne morejo videti te gospice in skoraj ne bi hoteli krstiti. Vnel se je preprij v tem svetem prostoru, kjer je v oltarju Odrašenik sveta... Celo novomodni klobuk gospice ni bil všeč gospodu! Kaj tacega pa je že nečuvana predrznost, da se kaj takoršnega godi v prostoru, kjer se delijo, kakor pravi letošnji Mohorjev koledar, sveti zakramenti zastoj. Ha, ta koledar pač ni lažnjivec! Ja gospod župnik, z Vašimi blagimi ženskami, dekami, lahko delate kaj hočete, ali z župljani ni dobro češenj zobati, saj vsak udarec zvonov, ki smo jih kupili mi, Vam plačamo in vi ste zaukazali, da se niti opoldan ne sme zvoniti z velikim. Radi bi že v kratkem slišali njegov glas v od Vas zavržene Smolince, katere tako hudo sovražite, da jih celo imenujete iz prižnice. Dali smo Vam grah namesto žita, ali drugo leto še graha ne dobite. Spoznali smo, da je vse skupaj le „kšeft“ in cerkev kraj, v kojem se agitira in pridiguje sovraštvo napram vsem onim, ki ne trobijo v farški rog. Božji nasledniki bi naj bili sedanji župniki? Pje, pamet!... Več Smolinčanov.

Sv. Anton v Slov. gor. Dragi „Štajerc“! Ker od nas redkokrat kaj dobiš in slišiš, pa tedaj pošteno primi naše pridne klerikalce. Naprvo popiši našega vrlega kmeta Rues-a v Brengovi, kateri je hotel poslati biti „podnačelnik“ Trojičke posojilnice, in nam je vsem Antonjevcem naredil veliko sramoto. Dosedaj smo ga imeli za poštenjaka; a sedaj vidimo, da je pravi klerikalec od pet do glave. Bahal se je na Ptuj v eni gostilnici, da ima v Trojički posojilnici denar vloženi in mu zdaj mora posojilnica takoj izplačati denar. To je grda laž! Niti vinarja nima vložena, ampak resnica je, da je en par tisočakov dolžen; in imel je trdega Nemca za poroka, kateri mu je na dan volitve odstopil in mu med vsemi volilci rekel, da mu noče več biti za poroka. To je bila velika sramota za tega nasprotnega voditelja. Rues, kaj mi vse zvemo! Žalostno pot si imel proti domu, ker še v gostilni, kjer si se hotel z žlahtno kapljico okrepčati, ki pa ti je kri vznemirila tako, da si bil naenkrat na prostem zraku. Bežal si proti lesu kakor kaka prestrašena lisica, in od tamkaj si žalostno gledal nazaj, kaj se bo menda zgodilo tvojemu prijatelju Kovašec-u. Ta pa je bilo prosil gostilničarja, da ga naj brani pred razburjenimi kmeti, kateri so mu hoteli njegovo hujskanje poplačati. Skril se je takoj v drugo sobo, in tamkaj od samega straha pod posteljo splazil. Tako se je godilo tem dvema, ki sta hotela nemir in preprij sejati, pa sta sama sebi škodovala. To njima naj ostane za večni spomin. Prihodnjic popišem deželnega dolgo-prsteaža...

ki drži kaj na zdravo negovanje kože, ki hoče zlasti pege odstraniti ter mehko, nežno kožo in beli teint dobiti in obdržati, umiva se edino z

Dama „Steckenperfd“ lilijevim mlečnim milem (znamka „Steckenperfd“) od Bergmann & Co. Teilschen a. E. Kos za 80 h se dobi v vseh apotekah, drožerijah in trgovinah s parfumom itd.

391

Novice.

Današnja številka ima zopet 4 strani priloge in šteje torej skupaj 12 strani ter več slik. Iz Spodnje-Stajerskega.

Brenčič govori! Sakrabort, to pa že je nekaj: Mihče iz Spuhlja govori!... Pri „pšelarjih“ poznal je Miha sicer le en komando in to se glasi: „Nix reden, still sein, Maul halten!“ Ali naš spuheljski Mihče zna več kot konjem repe vihat... Pri „pšelarjih“ je bil korporal in tam je razumel komando „Maul halten.“ Ali zdaj je imel posestvo, katerega mu je prigospodaril njegov oče, ki je tako lepe denarce pri ptujškemu okrajnemu zastopu zaslužil. In imel je žrebca, ki mu ga je tudi nemški okrajni zastop dal. In imel je krómo, v kateri je prodajal vino, o katerem ne maramo niti besedice

izpogovoriti. In imel je „prepričanje“, mi Mihče, kajti kdo v Spuhlju bi ne imel prepričanja? To Mihčevo „prepričanje“ je bilo podobno žlahtnemu kamenju „opalu“; enkrat je bilo plavo, potem violeto, potem rumen. Spreminjalo se je to Mihčevo „prepričanje“, le prav ni bilo nikdar posebno globoko. Hladni Ploj vedel bi o tej zadevi mnogo povedati; kar Brenčiči nosili so najprve škricke Plojevega krana, potem pa so mu razpraskali obraz... Spuheljski Miha je torej govoril... sakrabort, to pa že nekaj! Svoj čas „govoril“ je le svoj kravji dekl in še ta mu je baje figa karaj, kajti Mihčevo krščanska ljubezen je imela dovolj nezakonskih plodov... Miha je „govoril“ in svetovno časopisje ni možakarja niti omenilo. To je žalostno! Kajti Miha Brenčič je tudi nekaj!... Desetkrat že smo ponavljali, da Miha govoril in zdaj povemo še, da je govoril — v državni zbornici. Kajti —

Miha, Miha, Miha,
konjske repe ne vija,
Miha naš je izbran,
tacega iščeš zamanj,
eden samo je Miha...

Torej še enkrat: Miha je govoril... Sakrabort, to niso mačkine solze! Miha je Miha, pravzaprav je MIHA, kajti na najvišjem spuheljskem spomeniku postavili bodo njegove spomenik, na katerem bodo zapisane črke z njegovim imenom!... Miha je govoril — ali kje? Govoril je v državni zbornici, kot državnozborni poslanec! Res, imel je svojo „Jungfernerrede“. Predsednik je zaspal, zapisnikarji so zaspali, gosti na galeriji so zaspali, stenografi so zaspali, muhe na steni so zaspale, vse, vse je spalo. — Miha pa je čital iz nemško spisane lista svoj „govor“... Oj sreča, muhe, ki ste spale!... Sicer pa bode kakšno hudobno vprašal, kaj je pravzaprav Mihče „govoril“. Muhe so spale in zato nam ne morejo ničesar povedati. Kaj je torej vsmiljen Bog dopustil Brenčiču govoriti?? Le eno, eno le je treba zapomniti iz tega znamenitega govora, ki ga je čital spuheljski Mihče v parlamentu: — Mihčevedni bratec je bil svoj čas v luknjo postavljen, ker se je s policaji prepeval in cesarske medalje trgala. In ker je Mihče vse svoje „poslaništvo“ za „bratsko ljubezen“ smatra, potegnile se je v državni zbornici edino za svojega brata... Oj Miha, Miha, kako te vodijo tvoji lastni klerikalni komandanti za nos! Ali si v družbi žrebcev res pozabil, da arestantovski „prijatelj“ tvojega čednega brata našo domovino Avstrijo prav nič ne briga?! Kdor je bil zaprt, tam niti devet strupenih gadov te kazni ne odvzame. Ljubi, vbogi, revni, nedolžni Miha, ki se pniš od tvojih žeganjih in proforskih voditeljev na norca imeti. Morda bodeš, ljubi nedolžni Miha, prihodnjic v parlamentu govor držal o velikanski „krivici“, da moraš za svojega nezakonskega otroka „alimento“ plačevati, ali pa da si postal pri „pšelarjih“ le „korporal“ in ne „feldmaršal“?... Miha iz Picheldorfa, — — — smo tvoji pravi prijatelji! In zato ti svetujemo, da se držiš vojaškega nauka: Nix reden, still sein und Maul halten...

V Ptuj vršilo se je preteklo soboto zapreženje zopet izvoljenega ter od cesarja potrjenega župana g. Jos. Orngig ter od podžupana g. Joh. Steudte. Priredba je bila jako slavna in je prinesla tudi temeljiti ter stvarni govor našega Orniga, ki dokazuje vse vrline in izredne sposobnosti tega redkega gospodarskega talenta. Ker se zadeva zgolj prebivalstva v mestu tiče, ne moremo natančnega poročila prnesti. Omenimo le, da je g. Orngig že 24 let občinski svetovalec in da je bil zdaj šestič za župana izvoljen. Vodja okrajnega glavarstva g. dr. pl. Netolcika je s prav laskavimi besedami blagovono delovanje Ornigovo popisal. Slavnost je dokazala globoko ljubezen, ki jo vživa Orngig v kljub sovražnim napadom v vedno večji meri. Njemu kakor vrlomu podžupanu g. Steudteju izrekamo svoje prisrčne čestitke!

V sv. Urbanu pri Ptuj zavlada je veliko razburjenje, ko je „Štajerc“ v zadnji svoji številki povedal, da je zagriženi prvaško-klerikalni župan Alojz Veršič mnogo občinskega denarja poveril ter ga je oblast od občinskega predstojništva odstavila in državnemu pravdnikstvu izročila. Vzor-poštenjak je bil ta Veršič — na